

at dette er absolut nødvendigt, men man var paa Forhaand klar over, at naar der skulde forhandles om, hvilke Veje man skulde gaa, hvilke Midler der skulde benyttes for at tilvejebringe Balance, vilde Enigheden høre op. Nu kan der skaffes Balance i Statsregnskabet enten ved at udskrive nye Skatter eller ved at indskrænke Udgifterne eller ogsaa ved at benytte begge disse Midler. Det er denne sidste Fremgangsmaade, som den højtærede Regering og særlig den højtærede Finansminister har benyttet i det foreliggende Finanslovsforslag: der vises Vej til nye Indtægter, og der spares paa Udgifterne. Nu ved jeg meget vel, at den Regering og særlig den Finansminister, som paalægger Samfundet nye Byrder ved at udskrive nye Skatter eller ved helt eller delvis at stryge eller nedsætte de Tilskud, som man i adskillige Aar har været vant til at faa til forskellige samfundsnyttige Formaal, vil være udsat for meget skarp Kritik særlig fra politiske Modstandere. Men jeg skønner ikke rettere, end at Regeringen har fulgt den lempeligste Vej.

Det har altid været min Opfattelse, at det er rigtigst og formaalstjenligst at dække et bestemt manglende Beløb ved at benytte forskellige Skatteobjekter. Det er nemlig aldeles umuligt at pege paa et eneste Skatteobjekt, hvor der ikke kan indtræffe Tilfælde, i hvilke Skatten vil komme til at virke mere eller mindre uretfærdigt. Derfor har det altid været min Overbevisning — efter det Kendskab, jeg har til Skatteforhold —, at der bør benyttes flere forskellige Skatteobjekter til Tilvejebringelse af det samme Beløb, vel at mærke saaledes, at der tages rimeligt Hensyn til, at Skatten bliver lagt paa dem, der have Evne til at bære Byrderne.

Nu ved jeg meget vel, at Ordførerne for de forskellige Oppositionspartier under de sidste Dages Forhandlinger stærkt have hævdet, at de Love, som blev vedtagne i forrige Rigsdagssamling til Dækning af Statens Udgifter, ikke særlig lagde Byrderne paa dem, som havde Skatteevnen. Jeg skal dog overfor disse Udtalelser fremhæve Forlystelsesskatten. Der er vel ikke mange, som ville paastaa, at en Skat paa Varieté- og Teaterbilletter, som er lagt saaledes, at jo dyrere Billetten er, desto højere er Skatten, særlig rammer de mindre bemidlede i vort Samfund. Selv om de Kaféværter, som benytte Orkestre til Underholdning for deres Gæster om Aftenen, skulde finde paa at forhøje Priserne paa deres Varer for at dække disse Ud-

gifter, saa er der vel heller ikke mange, der med Rette ville kunne paastaa, at de, som særlig tilbringe deres Aftener paa de fine Kafeer, tilhøre den mindre bemidlede Samfundsklasse.

Af de Forslag, som ere forelagte til Behandling i den kommende Rigsdagssamling, er det særlig Indkomst- og Formueskatten, som de Herrer politiske Modstandere omtale med nogenlunde Velvillie. Men Forholdet er alligevel det, at ogsaa dette Forslag er Genstand for nogen Kritik. Overfor den Kritik vil jeg fremhæve, at en stor Del af Samfundsbørgerne paa Grund af den skattefrie Indkomst og det Fradrag, der indrømmes enhver, nemlig 70 Kr. pr. Barn for dem, der bo paa Landet, er fri for at betale Indkomstskat. Endvidere skal jeg gøre opmærksom paa, at der i det her forelagte Forslag er et stort Fremskridt i demokratisk Retning med Hensyn til Formueskatten, idet nemlig det skattefrie Beløb er forhøjet fra 3,000 til 10,000 Kr. for dem, som ikke svare Indkomstskat til Staten. Jeg vil illustrere dette med et Eksempel. Tænke vi os, at en Familieforsørger paa Landet med 5 Børn har en aarlig Indkomst af henvend 900 Kr. og en Formue af henvend en halv Snes Tusind Kr., vil han efter det forelagte Lovforslag hverken komme til at betale Indkomstskat eller Formueskat til Staten. Det er et Forslag, som jeg paa det varmeste vil anbefale at faa vedtaget i den Skikkelse, hvori det er forelagt. Jeg skønner ikke rettere, end at det sætter en Præmie paa Flid og Sparsommelighed. Det Tilfælde kan nemlig indtræffe, at flittige og sparsommelige Arbejdere i den Tid, de have Arbejde og have god Arbejdsevne, have samlet sig en mindre Kapital til Bedste for deres Alderdom, og selv om den Kapital er vokset til tæt op mod 10,000 Kr., kunne de sidde og nyde Renterne af den uden at komme til at svare Indkomst- eller Formueskat til Staten.

Ganske anderledes forholder det sig med Spiritusskatten og Ølskatten. Det er de Herrer Oppositionsmænds Kæphest. Det er den, de stadig fremhæve som en Skat, der særlig vil komme til at hvile tungt paa de mindre bemidlede. Jeg skønner ikke rettere, end at den, der vil, kan unddrage sig denne Beskatning. Det er i Virkeligheden en Selvbeskatning, fordi det kun er dem, der nyde Spiritus, som komme til at betale denne Skat, og vi vide alle, hvilket Arbejde der er gjort omkring i vort Samfund, navnlig i de sidste Aar, for at ind-